

ΓΕΝΙΚΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.



ΕΝ ΝΑΥΠΛΙΩ, ΣΑΒΒΑΤΩ, 4 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1826.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.

Ἐγχώριοι εἰδήσεις.

Ἐκ Ναυπλίου.

Ἡ σεβαστὴ Διοίκησις, προνοῦσα μητρικῶς περὶ τῆς ὑπερασπίσεως τῆς πατρίδος κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, διέταξε καὶ ἄλλοτε, καὶ ἐπανάλαβε τὰς διαταγὰς τῆς ἐντονώτερον κατὰ τὴν πρώτην τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς πρὸς τὸν στρατηγὸν Ἰ. Νοταρᾶν, καὶ τὸν ἀντιστράτηγον Π. Νοταρᾶν, διορίζουσα αὐτοὺς, νὰ ἐκστρατεύσωσιν ἀνυπερθέτως ἐνατίαν τοῦ ἐχθροῦ, καὶ ὅσοι μὲν τῶν Κορινθίων εὐχαριστοῦνται νὰ ἐκστρατεύσωσι μετὰ τοῦ στρατηγοῦ, ν' ἀκολουθήσωσιν αὐτῷ εἰς τὴν ἀνατολικὴν Ἑλλάδα κατὰ τοῦ Κιουταχῆ· ὅσοι δὲ προτιμῶσι τὸν ἀντιστράτηγον, νὰ ἐκστρατεύσωσι μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Πελοπόννησον κατὰ τοῦ Ἰμπραχίμη ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ γενικοῦ ἀρχηγοῦ, Κ. Θ. Κολοκοτρώνη. Αἱ αὐταὶ διαταγαὶ ἐπέμφθησαν καὶ πρὸς τὸν στρατηγὸν Ἀ. Λόντον. Καὶ αὐτὸς προστάσσεται νὰ ἐκστρατεύσῃ εἰς τὴν ἀνατολικὴν Ἑλλάδα, ὅπου διατάσσονται νὰ ἐκστρατεύσωσι καὶ οἱ τῶν Σουλιωτῶν ὀπλαρχηγοὶ, καὶ οἱ τῶν ἄλλων Ἠπειρωτῶν. Εἰς τὸ αὐτὸ στρατόπεδον διορίζεται νὰ ὑπάγῃ καὶ τὸ ὑπὸ τὸν χαλζῆ Μιχάλην ἄτακτον ἵππικόν. Τὸ κατὰ τὴν ἀνατολικὴν Ἑλλάδα στρατεύμα, αὐξάνει διὰ τῆς προσθήκης τῶσων ἀνδρείων στρατευμάτων, θέλει κατασταθῇ ἱκανὸν καὶ τὰς Ἀθήνας νὰ ἐλευθερώσῃ, καὶ τὰς εὐχὰς τῶν κατοίκων τῆς ἀνατολικῆς Ἑλλάδος νὰ ἐκωληθῇ.

— Προχθὲς περὶ τὴν ἑσπέραν ἐκστράτευσαν καὶ ἐκ τῆς φρουρᾶς τοῦ Παλαμηδίου 500 περίπου στρατιῶται ὑπ' ἀρχηγοὺς τοὺς Κυρίους Γιαννάκη Σουλτάνην, Χριστόδουλον χατζῆ Πέτρου, Ἀ. Γαρδικιώτην Γρίβαν, Ἀντώνιον Βούτυρον, Παναγὴν Γαλάνην καὶ Νικολὸν Δραγαμεστηνόν. Οἱ ἐκστρατεύσαντες εἶναι ὅλοι σχεδὸν ἐκ τῆς φρουρᾶς τοῦ Μεσολογγίου, καὶ τοῦτο εἶναι ἄρκετὸν εἰς σύστασιν αὐτῶν. Ἡξευραν καὶ πρότερον, ἀλλ' ἔμαθον ἔτι περισσότερον εἰς τὸ Μεσολόγγιον νὰ καταφρονῶσι καὶ τὸν ἐχθρὸν καὶ τὸν θάνατον· καὶ παρὰ τοιούτων ἀνδρῶν τί δὲν πρέπει νὰ προσμένῃ ἡ πατρίς; Μόλις ἔκαμαν ἀπόφασιν οἱ ἐν

Παλαμηδίῳ νὰ ἐκστρατεύσωσι, καὶ ἐκινήθη μετὰ καὶ ἀρχηγῶν καὶ στρατιωτῶν εὐγενῆς ἁμίλλα. Πᾶς τις ἤθελε νὰ ἐκστρατεύσῃ, καὶ οὐδεὶς ἤθελε νὰ μείνῃ εἰς φρουράν, καὶ μόλις μετὰ πολλὴν περὶ τούτου πρὸς ἀλλήλους φιλονεικίαν ἀπεφασίσθησαν οἱ ἀνωτέρω. Ὑπάγουσι καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ γενικὸν τῆς ἀνατολικῆς Ἑλλάδος στρατόπεδον.

Κατὰ δὲ τὴν 1 τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς ἐκστράτευσαν καὶ περίπου ἑκατὸν Ἑπτανήσιοι ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τῶν ἀξιωματικῶν Σπυρίδωνος Ἀμπατιέλου, Μενέγου Δρακοπούλου καὶ Κωνσταντίνου Μακρῆ τῶν Κεφαλήνων, καὶ τοῦ Κωνσταντίνου Ἀσπρογέρακα καὶ Μινᾶ Χαλικᾶ τῶν Λευκαδίων. Μεταβαίνουν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ αὐτὸ στρατόπεδον, καὶ θέλουσιν ἐνωθῇ μετὰ τοῦ ἐκεῖ εὐρισκομένου Ἑπτανησίου σώματος.

Συνηκολούθησαν προσέτι ὁ λοχαγὸς Κ. Ἰωσήφ Σκάρπας ὀχυροποιὸς, ἀνὴρ γνωστὸς διὰ τὴν πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἀγάπην του, καὶ διὰ τὰς ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους παντοειδεῖς θυσίας τοῦ ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος· καὶ ὁ φιλέλλην Γάλλος Κύριος Λαβιλᾶς, καὶ ὁ Κ. Ἰωάννης Σαμουὴλ Κεγκυραῖος ἰατρός. Ἀλλὰ περὶ τοῦ Ἑπτανησίου σώματος θέλομεν ὁμιλήσει καὶ ἄλλοτε.

— Κατὰ τὴν 31 τοῦ ἤδη λήξαντος Αὐγούστου ἔφθασεν εἰς Σύραν πλοῖον Ἰονικὸν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἐρχόμενον, τοῦ ὁποίου ὁ κυβερνήτης εἶπεν ὅτι, πλέων κατὰ τὴν Μιτυλήνην ἤκουσε τὴν 29 τοῦ Αὐγούστου τὴν αὐγὴν κρότους κανονίων κατὰ τὴν νῆσον ταύτην, καὶ ἐκ τούτου συμπεραίνει ὅτι ἐγένετο ναυμαχία. Κατὰ δὲ τὴν 30 τὸ πρῶτ' ἤκουσε καὶ μεγαλητέρους κρότους, καὶ ἤκουε τοὺς αὐτοὺς καὶ μετὰ τὴν μεσημβρίαν τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ἕως ὅτου ἔφθασε πρὸς τὰ Ψαρά, καὶ τότε διὰ τὸ μακρὸν μεταξὺ διάστημα ἔπαυσεν ἀπὸ τοῦ ν' ἀκούῃ.

Ὁ ἐκλαμπρότατος Π. Μαυρομυχάλης, ἀπὸ τοῦ ἐγνωσμένου αὐτοῦ ἐνθέρμου ζήλου καὶ τοῦ πατριωτισμοῦ του κινούμενος, ἀνθόρμητος ἀπεφάσισε νὰ τρεθῇ εἰς

Βουλαιαν καὶ ὑπεράσπισιν τῶν Ἀθηναίων, αἱ ὁποῖαι καταπιλεμῶνται παρὰ τῶν βαρβάρων· καὶ ἐπ' αὐτὸ τὸ ἐξήγησε τὴν παραίτησίν του ἀπὸ τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς, ὡς μέλος αὐτῆς.

Ἀλλ' ἂν καὶ ὁ σκοπὸς τοῦ ἐναρέτου τούτου ἀνδρὸς εἶναι ἀνέκαινος καὶ ἱερὸς, ἡ Διοίκησις μὲ ὅλον τούτο θεωρεῖται ἀναγκαιστάτην τὴν ἐνταῦθα παρουσίαν του, μετὰ τὴν ἀνέσκευαν τῆς ἐδριάσθη νὰ μὴ συγκατατεθῇ εἰς τὴν αἰχμασίαν του, οὔτε νὰ συγχωρήσῃ τὴν ἀπομακρυνθῇ ποτὲς ἀπὸ τοῦ διοικητικοῦ χώρου. Καὶ αὐτὸ τοῦτο εἰς ποιεῖται κατὰ χρέος εἰς τὸ Κοινόν.

Γράμματα ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ 25 τοῦ Αὐγούστου μᾶς περιγράφουσι τραγικῶς τὴν ἐλευσίαν τῆς πόλεως αὐτῆς κατάστασιν. Ἡ πανώλης νόσος ἐπικρατεῖ εἰσέτι, ἀλλὰ καὶ ὅχι μὲ τόσην ὁρμὴν, ὅσην εἶχεν εἰς τὴν ἀρχήν· καὶ μία τριμερὴς πυρκαϊά, ἐκρηγείσα κατὰ τὴν 19 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς τὸ πρῶτον, κατηγάλασεν ὅχι ὀλίγον μέρος τῆς δυστυχούς ἐκείνης πόλεως. Τὰ τσαρσία, 27 χάνια καὶ πάμπολλα μεγαλοπρεπῆ τζαμιά ἐγένοντο τοῦ πυρὸς παρανάλωμα. Ἡ πυρκαϊά ἔφθασεν ἕως εἰς τὰ τεῖχη τοῦ σαράϊ-μπουρνου, καὶ τὸ γενικαπὶ, καὶ ἐξετάθη εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς πόλεως ἐπινεμομένη ἀνεμποδίστως, καὶ διήρκεσε 30 ὥρας κατὰ συνέχειαν. Ὅς τις γινώσκει τὰ μέρη ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἀπετέφρωσε τὸ πῦρ, συμπεραίνει εὐκόλως τὴν προξενηθεῖσαν ζημίαν. Ὁ δὲ σουλτάνος ἐν ᾧ μαστίζεται τοιοῦτοτρόπως ἐσωτερικῶς, ἐν ᾧ εὐρίσκεται ἐμπεπωλεγκμένος εἰς τὸν κατὰ τῶν Ἑλλήνων πόλεμον, διὰ τὸν ὁποῖον ἐξεκένωσε τοὺς θησαυροὺς του, ἐνοχλεῖται ἀδιακόπως καὶ παρὰ τῶν ἄλλων αὐτῶν, καὶ, ἀπορῶν τί νὰ κάμῃ, κινεῖται ὡς ἀπελπισμένος εἰς τὴν διόρθωσιν τάχα τῆς ἐπικρατείας του. Ἀφ' οὗ ἐφόρευσε 20 χιλιάδων λαόν, καὶ ἐξώρισε διπλάσιον, ἀπογυμνόνων καὶ τοὺς φονευμένους καὶ τοὺς ἐξορίστους, ἐκρήμνισεν ἔπειτα χιλιάδων καφεπωλεία, ὡς δῆθεν τῶν γενιτζάρων, καὶ κατέστησεν διὰ τούτου ἄπορον καὶ ἀργὸν τόσων χιλιάδων λαόν. Τὰ ἀνόητα τοῦ σουλτάνου κινήματα ἐπέφεραν ἄκραν δυστυχίαν, καὶ πτωχείαν εἰς τοὺς ὑπηκόους του· καὶ ἡ Ἀσία βοᾷ καὶ στεναίνει ὑπὸ τὴν καταδυναστείαν τῶν ὑπουργῶν καὶ ἐπαρχῶν του. Κοινὴ ἀγανάκτησις ἐγείρεται πανταχόθεν ἐναντίον τοῦ σουλτάνου, καὶ ἐπαπειλεῖται καθολικὴ ἐπαναστάσις καθ' ὅλην τὴν ἐπικράτειαν, τῆς ὁποίας ἐπακολούθημα θέλει εἶναι ὁ παντελὴς κρημνισμὸς τοῦ σεσαθρωμένου θρόνου του. Τὸ ἐμπόριον κατήντησεν εἰς ἀθλιεστάτην κατάστασιν, καὶ τὸ πᾶν εὐρίσκεται εἰς ἀμηχανίαν. Προσθέτουσιν ἀκόμη οἱ γράφοντες ὅτι ὁ πρέσβυς τῆς Ἀγγλίας ἔδωκε κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας μίαν σημείωσιν εἰς τὸ διδάνει, διὰ τῆς ὁποίας προβάλλει ζητήματά τινα, εἰς τὰ ὁποῖα ὁρᾷ τὴν ἀπόκρισιν εἰς ἑνδεκα ἡμερῶν διάστημα, καὶ ἂν ἢ ἀπώκεισις δοθῇ ἀποφατικῶς,

ὁ πρέσβυς ἀναχωρεῖ ἐκεῖθεν. Ἡ διαβία ἐπληρόνετο κατὰ τὴν 28 τοῦ παρελθόντος μηνὸς, καὶ ἕως τῆς 25 δὲν ἦτον τί ποτε ἀκόμη γνωστόν.

Ἀπὸ ἀρχῆς τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἑλλάδος ἀγῶνος δὲν ἔλειψαν καὶ οἱ Ζακύνθιοι, ὡς τῆς αὐτῆς μητρὸς τέκνα καὶ αὐτοὶ, καθὼς καὶ ὅλοι οἱ Ἑπτανήσιοι, ἀπὸ τοῦ νὰ συντρέχωσι πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως εἰς βοήθειαν τῶν εἰς τὴν ἡπείρου ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος ἀγωνιζομένων ἀδελφῶν των, καὶ ἔδειξαν τοιαῦτα πατριωτικὰ φρονήματα, τὰ ὁποῖα φέρουσι τῶντι μεγίστην τιμὴν εἰς τὸν χαρακτῆρά των. Τῶν Ζακυνθίων τὰ αἰσθήματα τῆς συμπαθείας, τῆς χαρᾶς εἰς τὴν εὐτυχίαν τῆς πατρίδος, τῆς λύπης εἰς τὴν δυστυχίαν τῆς, τῆς ἀγανακτήσεως εἰς τὰς ἐσωτερικὰς τῶν ἀδελφῶν των ταραχὰς εἶναι τῶντι ἀνέκφραστα.

Ἀλλ' ὅσον εὐαρεστεῖται ἡ κοινὴ πατρίς εἰς τὰ εὐγενῆ ταῦτα τῶν Ζακυνθίων αἰσθήματα καὶ φρονήματα, ὅσον χαίρει ἐπ' αὐτοῖς, καὶ εὐγνωμονεῖ, τόσον δυταρεστεῖται εἰς τὰ ἐναντία, καὶ λυπεῖται εἰς τὰς ἀντιπατριωτικὰς πράξεις τινῶν τῶν εἰς τὴν νῆσον αὐτῶν, ὡς εἰς ἄτυλον καταφυγόντων ἄλλοθεν τέκνων τῆς, Ἀληθινὸς καὶ γνήσιος Ζακύνθιος δὲν κατεδέχθη ποτὲ νὰ τουρκεφρονήσῃ, καὶ νὰ βοηθήσῃ τοὺς ἀσπιδόφρους τῆς πίστεως καὶ πατρίδος τοῦ ἐχθροῦ· ἀλλ' ἐκ τῶν παρόικων ἀνεβύησαν κατὰ καιροὺς καὶ τουρκόφρονες, καὶ ταῦτα μεταξὺ τοιούτων πατριωτῶν ζῶντες· καὶ εἰς χρηματισμὸν ἀποβλέποντες ἐπρόδιδον τὰ συμφέροντα τῆς πατρίδος, προμηθεύοντες τοὺς ἐχθροὺς τῆς ἀπὸ τροφῶν καὶ τῶν ἄλλων ἐπιτηδείων. Τοιοῦτος ὑπάρχει ἤδη καὶ ὁ Δημήτριος Μιχαλόπουλος ὁ Πύργιος, κατὰ τὰς ὁποίας ἔχομεν περὶ αὐτοῦ αξιοπίστους μαρτυρίας καὶ πληροφορίας. Ὁ καλὸς οὗτος ἄνθρωπος, λησμονῶν τὰ πρὸς τὴν πατρίδα ἱερὰ αὐτοῦ χρέη, καὶ ὅτι ζῇ μεταξὺ ἀρίστων πατριωτῶν, τῶν Ζακυνθίων, μετέρχεται ἀδιάκοπον ἐμπόρευμα πρὸς τοὺς ἐχθροὺς τῆς πίστεως καὶ τῆς ἰδίας τῆς πατρίδος. Ἀναίδην καὶ ἀσυστόλως πέμπει τροφὰς καὶ ἄλλα ἐπιτηδεύματα εἰς τὰ παρὰ τῶν ἐχθρῶν κατεχόμενα φρούρια τῆς Πελοποννήσου ὁ Πελοποννήσιος Μιχαλόπουλος, καὶ διατηρεῖ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς ἀδιάκοπον συγκοινωνίαν. Δὲν φθάνουσιν αἱ πληγαί, τὰς ὁποίας λαμβάνει ἡ δυστυχὴς Ἑλλὰς παρ' ἀλλογενῶν αἰσχροκερδῶν, τιτρώσκουσιν αὐτὴν καὶ ὁμογενεῖς, καὶ γίνονται μητροκτόνοι. Τὰ ὀνόματα τῶν τοιούτων νόθων τῆς πατρίδος τέκνων εἶναι δίκαιον νὰ γνωστοποιῶνται, διὰ νὰ ἀναθεματίζωνται, καὶ νὰ παραδίδονται καὶ εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεὰς πρὸς αἰωνίαν αὐτῶν καταισχύνην.

Συνέλευσις καὶ τέλος τῆς εἰς τὸν προηγούμενον Ἀριθ.
διακοπείσης ἀπαντήσεως κ.τ.λ.

Εἶναι φανερὸν τὸ παράδοξον καὶ ἀλλόκοτον ταύτης τῆς ἐκθέσεως. Μήπως ἡ τρίτη Συνέλευσις, διορίσασα πενταμελὲς καὶ προσωρινὸν δικαστήριον, διότι οὕτω πῶς αἱ περιστάσεις τὴν ὑπαγόρευσαν, διὰ τοῦτο ἀπεδέχθη καὶ τὰς ἀποφάσεις τῶν παρανόμων ἐπιτροπῶν; μήπως, ἐπειδὴ ἀκύρωσε τὰς παρανόμους ἐκποιήσεις, ἐπεθύρῃ τὰς λοιπὰς παρανομίας; Ἐξ ἐναντίας μάλιστα, διὰ τῆς ἀκυρώσεως μιᾶς παρανόμου πράξεως, ἐνόησαν ἀκύρους καὶ ὅλας τὰς ἄλλας· καὶ εἰς τοῦτο πρόβλῃτον ἐσυμφώνει καὶ ὁ Κ. Συντάκτης, λέγων ὅτι, ἀναιρεθείσης παρὰ τοῦ ἐγκληματικοῦ δικαστηρίου μιᾶς μόνης ἀποφάσεως, ἀναιρέθησαν καὶ ὅλαι αἱ ἄλλαι, ὅσαι ἔγιναν ἀπὸ ἀρχῆς μέχρι τῆς συστάσεως αὐτοῦ. Ἀλλ' ἐδῶ πῶς λησμονεῖ ὁ Συντάκτης ταύτην τὴν γνώμην του; πῶς ἀντιφατικῶς διίσχυρίζεται, ὅτι ἡ τρίτη Συνέλευσις ἀκυρώσασα μίαν πρᾶξιν παρανόμον, δὲν ἀκύρωσεν ὅλας ἐν γένει τὰς παρανομίας; Τὸ ἔθνος ἔδειξεν ἱκανῶς τὴν ἀποστροφὴν του εἰς τὰς πράξεις τῶν δικανικῶν εἰδικῶν ἐπιτροπῶν διὰ τῆς συστάσεως τοῦ προσωρινοῦ ἐγκληματικοῦ δικαστηρίου εἰς περιστάσεις τοιαύτας δεινὰς καὶ κρισίμους. Ἐπειτα πῶς διέφυγε τοῦ Συντάκτου τὴν μνήμην, ὅτι ἡ τρίτη ἐθνικὴ Συνέλευσις διὰ τὰς συμπεσούσας τότε κινδυνάδεις δυστυχίας τοῦ ἔθνους ἐδιάσθη νὰ κάμῃ ἀναβολὴν τῶν ἐργασιῶν της, διορίσασα καιρὸν τοῦ νὰ τὰς ἐπαναλάβῃ, καὶ διὰ ταῦτα μετέδωκε προσωρινῶς καὶ τὸ εἶδος τῆς κυδερνήσεως;

Ἀλλ' ἂς ἀκούσωμεν καὶ τὴν ἐξῆς ἐρώτησιν τοῦ Κ. Συντάκτου. « Ἐὰν ἡ ἐθνικὴ Συνέλευσις δὲν ἀκυροῦσεν ἐπισήμως τὰς εἰρημένους ἐκποιήσεις, ἐδύνατο νὰ τὰς ἀναιρέσῃ ἐξ ἐπαγγέλματος ὅποιονδῆποτε κριτήριον; κ.τ.λ. »

Ὅτι ἡ ἐρώτησις αὕτη εἶναι σιφιστικὴ, ἡ παράλογος, καὶ εἰς τὸν τυχόντα δῆλον· καθότι τί κοινὸν μεταξὺ τῶν ἐθνικῶν κτημάτων καὶ τῶν δικανικῶν καθήκοντων;

Τὸ δικαστήριον βέβαια δὲν δύναται νὰ ἀκυρώσῃ ἐκποιήσεις δημοσίων πραγμάτων, ὡς ὑπαγόμενας εἰς τὰ καθήκοντα τῆς Διοικήσεως. Ὡσαύτως καὶ ἡ Διοίκησις μήτε νὰ ἀκυρώσῃ μήτε νὰ ἐπικυρώσῃ δύναται δικανικὰς πράξεις· διότι τὸ ἔθνος, διὰ νὰ προλάβῃ τὰς ἐνδεχομένας καλαχρήσεις, τὰς ἰσχυρὰς δυνάμεις τοῦ πολιτεύεσθαι, νομοθετικὴν, νομοτελεστικὴν, καὶ δικανικὴν, ἐνεπιστεύθη εἰς ἰρία διάφορα σώματα, διδρίσαν αὐτὰς ἀνεξαρτήτους τὴν μίαν ἀπὸ τὴν ἄλλην. Ὅθεν, ἐπειδὴ ἡ Διοίκησις ἐναντίον τῆς θελήσεως τοῦ ἔθνους, αὐτοβελήτως οἰκειοποιήθη καὶ τὴν δύναμιν τὴν δικανικὴν, τὸ δικαστήριον ἔχει τὴν ἰσχὺν νὰ μὴ παραδεχθῇ πράξεις δικανικὰς τῆς Διοικήσεως, οὕτως παρανόμους, καὶ πάντα ἀκύρους.

Ἀλλ' ἐρωτᾶται ὁ Κ. Συντάκτης, ἂν ἡ Διοίκησις

οἰκειοποιεῖτο καὶ τὰ ἐκκλησιαστικά, χειροτονῶσα ἀρχιερεῖς, φερόμεν, ἡ ἐκκλησία ἐχρεώσεται νὰ ὑποφέρῃ τὴν παρόνομον ταύτην πρᾶξιν τῆς Διοικήσεως, περιμένοντα ἐθνικὴν συνέλευσιν, διὰ νὰ τὴν ἀκυρώσῃ, ἢ νὰ τὴν ἐπικυρώσῃ; ἢ εἶχε τὴν ἰσχὺν νὰ καθαιρέσῃ τοὺς παρανόμως χειροτονηθέντας; καὶ ἂν ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ διοικητικὴ ἐπιτροπὴ ἢ ἡ τῆς συνέλευσεως διώριζε δικανικὰς ἐπιτροπὰς περὶ ἐγκληματικῶν ὑποθέσεων, τὸ ἐγκληματικὸν δικαστήριον ἐχρεώσεται νὰ θεωρῇ τὴν παρανομίαν ταύτην ὡς νόμιμον, καὶ ὅσας ἀνεφέροντο εἰς αὐτὸ αἱ ὑποθέσεις αὗται ὡς παρανόμως δικασθεῖσαι, νὰ μὴν ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ τὰς δικάσῃ, ἀλλὰ νὰ περιμένῃ ἐθνικὴν συνέλευσιν;

Κατὰ τὴν γνώμην ταύτην τοῦ Κ. Συντάκτου τὸ ἔθνος ἀνάγκη πᾶσα νὰ ὑπομένῃ τὰς προδήλους παρανομίας τῆς συνταγματικῆς του Διοικήσεως, ἕως ὅτου συγκροτηθῇ ἐθνικὴ Συνέλευσις· καὶ πάλιν παυσάσης τῆς Συνελεύσεως νὰ ὑπομένῃ ἄλλας νέας, καὶ οὕτως ἐφεξῆς, τυτέστι νὰ ἔχῃ κεκυφῶτα τὸν τράχηλόν του ὑπὸ δεσποτισμὸν αἰώνιον.

Ἀλλ' ἂς θελήσῃ νὰ μάθῃ ὁ Κ. Συντάκτης ὅτι τόσην ἀνυπέρβλητον ἰσχὺν ἔχει τὸ δικανικὸν διὰ νὰ ἀκυροῖ τὰς ὁποίας δικανικὰς πράξεις κάμνει ἡ Διοίκησις, ὅσον καὶ οἱ ἐπὶ τὰ ὑπουργοὶ καὶ ὁ Γεν. Γραμματεὺς τῆς Διοικήσεως, ἔχονσι τὴν ἰσχὺν νὰ θεωρῶσιν ἀκύρους τὰς μὴ νομίμους πράξεις αὐτῆς, καθυποβαλλόμενοι διὰ τοῦ § Ο' τοῦ συντάγματος εἰς εὐθύνην· ὅτι καὶ ὁλοτελῶς ἔαν δὲν ὠμίλει τὸ ἔθνος περὶ τῆς παρανόμου ἐκποιήσεως, ἡ πρᾶξις αὕτη ἀντιβαίνει εἰς τοὺς καθεστῶτας νόμους, ἦτο ἀφένκτως· καὶ ἄκυρος· καὶ ὅτι ἡ Συνέλευσις φιλανθρωπευθεῖσα, καὶ ὅχι κατὰ χρέος ἠθέλησε νὰ διορίτῃ ἀποζημιώσιν εἰς τοὺς ἀγοραστὰς τῶν ἐθνικῶν ἀφθάρτων κτημάτων· διότι ὅλοι οἱ ἀγορασταὶ ἐγνώριζον ὅτι ἡ Διοίκησις διὰ ψηφίσματος ἐμποδίζετο ἀπὸ τὸ ἔθνος νὰ ἐκποιήσῃ τὰ ἀφθάρτα του κτήματα· ὥστε αἰσχυρικερδῶς καὶ δολίως ἠγόρασαν.

Ἀπορεῖται δὲ πῶς ὁ Κ. Συντάκτης συγκατένευσε ἤδη νὰ δώσῃ εἰς τὴν ἐθνικὴν Συνέλευσιν καὶ τὴν δικανικὴν δύναμιν· διότι διὰ νὰ ἀκυρώσῃ πράξεις διοικητικὰς, πρῶτον βέβαια πρέπει νὰ τὰς δικάσῃ, καὶ, ἂν ἀποδειχθῶσι παράνομοι, τότε νὰ τὰς ἀκυρώσῃ· ἀπορεῖται, λέγω, διότι πρὸ ὀλίγου καιροῦ μεγάλως κατ' ἐμοῦ ὠργίζετο, λέγοντος ὅτι ἡ ἐθνικὴ Συνέλευσις παριστάνουσα ἀμέσως αὐτὸ τὸ ἔθνος, εἰς τὸ ὁποῖον ἐνοικεῖ ἡ ὑπερτάτη κυριότης, ἔχει ἐν ἑαυτῇ καὶ τὴν δύναμιν τοῦ δικάζειν.

Ἀλλὰ τελειώσας ὁ Συντάκτης τὰς παρατηρήσεις του, ἐξασφαλίζει αὐτὰς διὰ τοῦ ἐξῆς συμπεράσματος, ὡς δι' ἄλλης τινὸς ἱερᾶς ἀγκύρας. « Πῶς λοιπὸν ἠμποροῦσε τὸ προσωρινὸν δικαστήριον ν' ἀκυρώσῃ τοὺς διορισμοὺς τῶν δικανικῶν ἐπιτροπῶν, καὶ τὰς παρὰ τούτων ἀποφάσεις, ὅταν μάλιστα διὰ τῆς ἀκυρώσεως ταύτης ἀφανίζεται ἡ ἀτομικὴ ἀσφάλεια »

„καὶ ἐλευθερία ἑκάστου πολίτου;” Ἀπορίας μεγάλης τῷ ὄντι ἄξιον, πῶς ὁ Συντάκτης οὗτος ἐπιτρέπει νὰ ἐπαυθαδιάξῃ τόσον ἀνυποστόλως κατὰ τῶν ἰσχυμένων νόμων τοῦ ἔθνους; Οἱ νόμοι δεσπίζουσιν ἔτι γενῇ ἔξω τῶν νόμων δὲν στέργεται· μακάρι καὶ ἂν ἦναι πολλὰ δίκαιον· ὁ δὲ Κ. Συντάκτης καταπατῶν αὐτοὺς, διίσχυρίζεται ἰσχυρογνωμόνως νὰ ἀποδείξῃ δεκτὰς τὰς ἔξω τῶν νόμων διορισθείσας κατὰ καιρὸν δικανικὰς εἰδικὰς ἐπιτροπὰς, καὶ τὰς παρανόμους αὐτῶν πράξεις, αἵτινες τοιαῦται εἶναι παρὰ τοῦ νόμου ἄκυροι, ἀφ’ ἧς ὥρας ἐπράχθησαν. Ὡστε τὸ ἐγκληματικὸν δικαστήριον εἰς μεγάλην βέβαιαν καὶ προφανῇ παρανομίαν περιέπιπτεν, ἐτόλμα νὰ ἀποδεχθῇ ὡς νόμιμον καὶ κύριον ὅτι οἱ νόμοι ἀποδοκιμάζουσι καὶ ἀκυροῦσι. Ἀλλ’ ἄράγε ἡ ἀκύρωσις τῶν παρανομῶν ἀφανίζει τὴν ἀτομικὴν ἀσφάλειαν καὶ ἐλευθερίαν ἑκάστου πολίτου, ἢ ἐξ ἐναντίας τὴν διατηρεῖ; Πότε ὑπόκεινται εἰς ἀφανισμόν τὰ ἱερὰ δικαιώματα ταῦτα τοῦ πολίτου; ὅταν ἐπικυροῦνται αἱ παρανομίαι, διδουσιν ἀρχὴν εἰς ἄλλας νεωτέρας παρανομίας, καὶ οὕτω πῶς πολλαπλασιάζονται, ἢ ὅταν ἀκυροῦνται ἐμποδίζονται; Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Κ. Συντάκτη, τότε βέβαια ἀπολαύομεν ἀσφάλειαν καὶ ἐλευθερίαν, ὅταν αἱ παρανομίαι ὑπερπληθυνθῶσιν. Ἀρα, κατὰ τὴν παράξενον ταύτην γνώμην τοῦ Συντάκτη, κακῶς ἔθεσε τὸ ἔθνος τὴν ἰδιοκτησίαν, τὴν ἀσφάλειαν τῶν πολιτῶν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν νόμων, διότι ἔπρεπε νὰ θέσῃ αὐτὰ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν παρανομῶν!

Πρὸς ἀποδείξιν δὲ τῆς γνώμης τούτης προστίθεται ὁ Κ. Συντάκτης· „καὶ βέβαια ἀσφάλεια, καὶ ἐλευθερία δὲν ὑπάρχουσιν, ἔαν συγχωρηθῇ κατὰ τὰ μίμησιν μόνον τῆς τουρκικῆς δικαιοδοσίας, ὅτι „κάθε νέος κριτὴς ἡμπορεῖ νὰ ἀναθεωρήσῃ καὶ τὰς ἀνεκκλήτους πραιποστασιαστικὰς ὑποθέσεις.” Κατὰ τὸν Κ. Συντάκτην ἀνεκκλήτως ἀπόφασις εἶναι ὅχι ἡ παρὰ τοῦ Δεμελιῶδους νόμου δεσποσμένη, ἀλλ’ ὁποῖαν ἡμεῖς φαντασθῶμεν τοιαύτην, καὶ ἃς ἦναι ὅσον ἐνδέχεται παράνομος. ἔχει λοιπὸν δίκαιον νὰ φέρῃ παράδειγμα καὶ τὴν τουρκικὴν δικαιοδοσίαν· διότι, ὅσον κατὰ μίμησιν τῆς τουρκικῆς δικαιοδοσίας, δικνεῖται ὁ λαὸς ὅχι κατὰ τοὺς καθεστῶτας νόμους, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀπὸ τῆς Δέλης καὶ ὁρεξὶ τῶν δικαστῶν, τὰς δὲ παρανομίας ἐπικυροῦσιν αἱ διαδοχαί των, καὶ οὕτω πῶς ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον αἱ παρανομίαι κορυφῶνται, βεβαιότατα ἐκεῖ οὔτε ἀσφάλεια, οὔτε τιμὴ, οὔτε ἰδιοκτησία δύναται ποτε νὰ ὑπάρξῃ· καὶ τί λέγω νὰ ὑπάρξῃ; τότε εἶναι μοδικοῦμαι, ὥστε καὶ τὰ ὄφρα αὐτῶν ἀγνοῦνται ἀπὸ τῶν ἀλλοῶν ἐκεῖθεν λαόν· καὶ ὅμως ὁ Κ. Συντάκτης οὕτω πῶς θέλει νὰ δικαιῶνται αἱ Ἑλληνες ὅτι δεσποῦσι νόμους· ὅτι δεσποῦσι ὅρα, καὶ ὅτι περιορίζουσι τοὺς δικηγότους· αἱ δικηγόται ἔχουσι τὸ

δικαίωμα νὰ καταπατῶσι τοὺς νόμους, καὶ νὰ ὑπερπηδῶσι τὰ ὅρια, διοικούντες ὡς δεσπῶται ἀπεριόριστοι· αἱ δὲ παρανομίαι καὶ καταχερήσεις αὐτῶν, ὅχι μόνον νὰ μὴ παιδεύωνται, ἀλλὰ μάλιστα καὶ νὰ ἐπικυρῶνται, διὰ νὰ ἐπισωρεύωνται τὰ κακὰ εἰς τὸν τεθλιμμένον λαόν τῆς Ἑλλάδος.

Ἀλλὰ δικαίως ὁ Κ. Συντάκτης τὰς ἀναλύσεις τούτας ἐμεθοδεύθη· διότι ἄλλοτε ἀνθρώπους ὑπόπτους προδοσίας ἐσχάτης μὲ τοὺς Ἀριστείδας καὶ Φωκίονας παρέθελε. Δυστυχῆς Ἑλλάς! ὁποῖους ἤδη τοὺς Ἀριστείδας καὶ Φωκίονας ἔχεις!!!

Τῇ 25 Αὐγούστου 1826, ἐν Ναυπλίῳ.

Ὁ πολίτης

Κωνσταντῖνος Λουκάς

Κατὰ τὴν ὁγδόην ὥραν τῆς νυκτὸς τῆς δευτέρας πρὸς τὴν τρίτην τοῦ μηνὸς ἐφάνη καὶ εἰς τὸν Ἀργολικὸν κόλπον πρῶτην ἤδη φορὰν ἀτμοκίνητον πλοῖον. Ἄμα ἐφάνη τὸ πλοῖον τοῦτο, καὶ ἡ περὶ αὐτοῦ ἐῖδησις ἐγνώσθη εἰς ὅλην τὴν Ναυπλίαν τὴν πόλιν, διαδοθεῖσα παρὰ τῶν φυλάκων. Ἀφῆκαν οἱ πολῖται ἀμέσως τὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφέως, καὶ ἔτρεχον προθύμως εἰς τὰ τεῖχη, καὶ εἰς τὰ ὑψηλότερα τῆς πόλεως μέρη, διὰ νὰ γενῶσι θεαταὶ τοῦ νέου τούτου φαινομένου. Αἱ ἀκτῖνες τῆς σελήνης ἐφώτιζαν τὴν θάλασσαν, καὶ ἔκαμναν ὀρεινότεραν τὴν θέαν τοῦ ἀτμοκινήτου. Τὸ πλοῖον ἄραξεν εἰς τὸν λιμένα, καὶ ἡ περιέργεια τῶν ἀνθρώπων ἦτο ἀκράτητος. Πλοῖαρια γέμουλα πολιτῶν περιεκύκλωσαν τὸ ἀτμοκίνητον ἀμέσως.

Ὁ κτήτωρ καὶ κυβερνήτης τοῦ ἀτμοκινήτου αὐτοῦ πλοῖου, Κύριος Φραγκίσκος Ἀθηνῆς Ἀστιγξ, ἐπέθετο εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Διοίκησιν, ὅτι εἶναι ἔτοιμος νὰ παραιτήσῃ εἰς αὐτὴν τὴν ἐπὶ τοῦ πλοῖου κυριότητα, ἂν αὐτὴ θέλῃ νὰ τὸ ἀγοράσῃ· καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Διοίκησις δὲν ἀμέλησεν οὐδὲ στήγμην. Τὸ ἀτμοκίνητον ἐπώληθη παρὰ τοῦ κτήτορος αὐτοῦ, καὶ ἡγοράσθη παρὰ τῆς Ἑλληνικῆς Διοικήσεως διὰ δεκάπεντε χιλιάδας λιτρῶν στερλίνων Ἀγγλικῶν, καὶ ἐξ Ἀγγλικῶν κτήματος ἔγινεν Ἑλληνικόν· ὅθεν ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομα Καρτερία. Εἶναι χωρητικὸν 233 τόνων, κατὰ τὸ μέγεθος τῆς Ἀγγλικῆς Διοικήσεως. Καὶ ἰδοὺ ἀπέκτησε καὶ ἡ Ἑλλάς ἐν ἀτμοκίνητῳ πλοῖον.